

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE**

**A R R E S T**  
-----

Nr. 93.304 van 14 februari 2001

A. 68.557/VI-13.181

In zake : **KLAUNER** Philippe,  
die woonplaats heeft gekozen bij  
Mr. Eric BALATE, advocaat,  
rue du Gouvernement 50  
7000 Bergen,

tegen :

**de Stad Bergen.**

-----  
-  
**DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,**

Gezien het op 15 april 1996 ingediende verzoekschrift waarbij Philippe KLAUNER, politieagent-hoofdbrigadier, de nietigverklaring vordert van de beslissing d.d. 13 februari 1996 van de burgemeester van Bergen die hem als tuchtstraf de inhouding van 20 % van de laatste brutowedde gedurende een periode van 75 dagen heeft opgelegd;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer LOMBAERT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 27 april 2000 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt bevolen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 3 januari 2001, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 7 februari 2001;

Gehoord het verslag van de heer CLOSSET, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. LETELLIER, loco Mr. BALATE, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. LESSOYE, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer LOMBAERT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker, politieagent-hoofdbrigadier bij de stad Bergen, tuchtrechtelijk vervolgd is wegens feiten die begaan zijn op 31 augustus 1993 en op 17 april 1994 en die als volgt zijn samengevat in de oproeping die aan hem gericht is op 5 januari 1996 met het oog op zijn verhoor door de burgemeester op 23 januari 1996:

" tot tweemaal toe een attest van verlies van identiteitskaart te hebben afgegeven aan twee personen die begeleid en aanbevolen werden door een van uw kennissen van wie u het strafrechtelijk verleden kende, zonder rekening te hebben gehouden met de procedure inzake de controle van de identiteit;

Aangezien die personen telkens een valse identiteit hebben opgegeven, hebben zij met de afgegeven attesten een gestolen postassignatie kunnen innen ten nadele van de slachtoffers voor wie zij zich hebben uitgegeven";

dat de burgemeester op 23 januari 1996 verzoeker gehoord heeft, die bijgestaan was door zijn raadsman; dat hij op 13 februari 1996 verzoeker gestraft heeft met "de inhouding van 20% van de laatste brutowedde gedurende een periode van 75 dagen, met behoud van het bestaansminimum", welke straf "zal worden toegepast op de weddes die uitgekeerd worden met ingang van 1 maart 1996";

dat dit de bestreden handeling is; dat deze als volgt gemotiveerd is :

" Overwegende dat op 31 augustus 1993, om 23.30 uur, politieagent-hoofdbrigadier Philippe KLAUNER door een van zijn kennissen gevraagd is om een attest af te geven van verlies van een identiteitskaart ten voordele van een derde persoon die verzoeker begeleidde;

Overwegende dat politieagent-hoofdbrigadier KLAUNER wegens het late uur in de onmogelijkheid verkeerde om de reglementaire controles uit te voeren, maar toch het gevraagde document heeft opgesteld;

Overwegende dat op 14 april 1994 politieagent-hoofdbrigadier KLAUNER, die wachtdienst had, opnieuw door dezelfde kennis gevraagd is om een attest op te stellen van verlies van een identiteitskaart voor een andere persoon die hem door verzoeker voorgesteld is;

Overwegende dat hoewel politieagent-hoofdbrigadier KLAUNER op dat ogenblik niet de persoon was die belast was met de afgifte van die documenten, hij de plaats van zijn collega heeft ingenomen om het gevraagde attest af te geven;

Overwegende dat politieagent-hoofdbrigadier KLAUNER zich daarvoor ermee vergenoegd heeft akte te nemen van de aangifte van verlies en het attest op te stellen, alleen op grond van de inlichtingen die door de aanvrager zijn verstrekt;

Overwegende dat in beide gevallen de declaranten een valse identiteit hebben opgegeven en vervolgens gebruik gemaakt hebben van de afgegeven attesten om postassignaties te innen die gestolen waren van personen voor wie zij zich ten onrechte hebben uitgegeven;

Overwegende dat uit het gerechtelijk onderzoek dat in het kader van beide zaken gevoerd is, niet voldoende gegevens gebleken zijn om te stellen dat de heer KLAUNER met strafbaar opzet gehandeld heeft en dat op strafrechtelijk vlak het dossier geseponeerd is wat hem betreft;

Overwegende evenwel dat het duidelijk is dat de attesten afgegeven zijn in abnormale omstandigheden en dat door aldus te handelen de betrokkene blijk gegeven heeft van een gebrek aan beroepsernst, waarmee hij afbreuk gedaan heeft aan zijn eer en aan de integriteit van de politie;

Op 23 januari 1996 de betrokkene en diens verdediger gehoord in hun verklaringen overeenkomstig artikel 299 van de nieuwe gemeentewet;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 303 van de nieuwe gemeentewet van dat verhoor proces-verbaal is opgemaakt en dat proces-verbaal is meegedeeld aan de heer KLAUNER bij een schrijven van 31 januari 1996;

Overwegende dat de betrokkene dat document naar behoren ondertekend heeft teruggestuurd zonder enig commentaar;

Overwegende dat gelet op de aard van de feiten en hun ernst een sanctie behoort te worden getroffen";

dat deze beslissing aan verzoeker ter kennis is gebracht bij een op 13 februari 1996 aangetekend schrijven waarvan op 14 februari ontvangst gemeld is; dat op 21 maart 1996 verzoekers raadsman een bezwaar gericht heeft aan de toezichthoudende overheid; dat deze op 2 mei 1996 beslist heeft om geen enkele maatregel van toezicht te treffen ten aanzien van de bestreden beslissing;

Overwegende dat de verwerende partij ten onrechte een exceptie van niet-ontvankelijkheid ratione temporis opwerpt tegen het beroep omdat van de bestreden handeling aan verzoeker kennis gegeven is bij een aangetekende brief van

13 februari 1996, die op 14 februari ontvangen is, en dat het verzoekschrift pas op 16 april 1996 op de griffie ingekomen is, terwijl de beroepstermijn op 15 april 1996 verstreek; dat het verzoekschrift inderdaad op 15 april 1996 ingediend is, terwijl van de bestreden handeling kennis gegeven was op 14 februari 1996; dat het beroep dat is ingesteld binnen de termijn van zestig dagen te rekenen vanaf de kennisgeving ratione temporis ontvankelijk is;

Overwegende dat een eerste middel ontleend wordt aan een "kennelijke beoordelingsfout"; dat verzoeker betoogt dat de instructie betreffende de procedure die gevolgd moet worden wanneer na 17 uur een attest van verlies van identiteitspapieren aangevraagd wordt, uitsluitend mondeling geschied is en niet in die mate vastgelegd was dat niet-naleving ervan een fout kon opleveren; dat hij opmerkt dat de puur mondelinge aard van de voornoemde instructie tijdens het verhoor erkend is door de hoofdcommissaris; dat hij daaruit afleidt dat de bestreden handeling, die het eerste verweten feit, namelijk de afgifte op 31 augustus 1993 van het eerste attest, als een fout omschrijft, geen rekening houdt met dat gegeven en dus steunt op een kennelijke beoordelingsfout;

Overwegende dat een tweede middel ontleend wordt aan de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat de motivering van de bestreden handeling niet afdoende is, aangezien niet kan worden bewezen dat er sprake was van een gebrek aan beroepsernst, precies omdat er geen regels voorhanden waren die van toepassing zijn op de wijze waarop verzoeker tewerk diende te gaan, daar de instructie waarvan sprake is louter mondeling was; dat hij in zijn proceduregeschriften preciseert dat "de loutere omstandigheid dat hij een attest heeft afgegeven voor verlies van een identiteitskaart terwijl de bevolkingsdienst gesloten was, geen beroepsfout uitmaakt die een zware tuchtrechtelijke straf rechtvaardigt en dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de graad van onzekerheid wat betreft de te volgen procedure in een dergelijke situatie en aldus een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan";

Overwegende dat de bestreden beslissing in hoofdzaak berust op het motief volgens hetwelk "de attesten afgegeven zijn in abnormale omstandigheden en dat door aldus te handelen verzoeker blijk gegeven heeft van een gebrek aan beroepsernst"; dat in de motivering van de bestreden handeling overigens de tuchtrechtelijke feiten herhaald worden zoals deze blijken uit het dossier en zoals verzoeker deze heeft toegegeven;

Overwegende dat op grond van het tuchtrechtelijk dossier de volgende feiten en gegevens als bewezen kunnen worden geacht :

- de omstreden attesten van aangifte van het verlies van een identiteitskaart zijn afgegeven telkens na tussenkomst van een zekere "A", die verzoeker kende en van wiens problemen met het gerecht hij op de hoogte was, wat hem waakzaam had moeten maken;
- verzoeker heeft geen kopie van die attesten overgelegd aan het gemeentebestuur, overeenkomstig de te volgen procedure;
- de omstreden attesten bevatten onjuiste vermeldingen wat betreft de identiteiten, de adressen, de geboortedatum en -plaats, enz., hetgeen aantoont dat ze niet zijn opgesteld op grond van het document afgegeven door de dienst Wijkagenten, die toegang heeft tot het rijksregister, en dat verzoeker louter de onjuiste gegevens heeft overgenomen die hem medegedeeld zijn door de declaranten;
- ondervraagd door de BOB van Bergen heeft verzoeker eerst meermaals herhaald dat hij de omstreden attesten had opgesteld op basis van het document van de dienst Wijkagenten waarin de gegevens van het rijksregister overgenomen worden, en heeft hij zelfs gesteld dat hij de procedure goed kende, dat hij zich de afgifte van de omstreden attesten herinnerde en dat hij "zich niet vergenoegd zou hebben met inlichtingen die door de declarant zouden zijn gegeven om een attest van verlies van identiteitspapieren op te stellen"; toen de agenten van de BOB hem evenwel hebben aangetoond dat de vermeldingen op de omstreden attesten onjuist waren, heeft verzoeker vervolgens zijn verklaringen grondig gewijzigd en het volgende gesteld :
  - " In de zaak die ons hier bezighoudt zou het kunnen dat die personen enkele ogenblikken later teruggekomen zijn van de dienst Wijkagenten en mij verteld hebben dat er te veel volk was. Aangezien ik (Z.) kende, heb ik een zeker vertrouwen in hem kunnen stellen (...). Het is dus mogelijk dat ik in die gevallen genoeg genomen heb met de identiteit die de declaranten mij mondeling hebben meegedeeld";
- Op 14 april 1994, om 14.25 uur, heeft verzoeker spontaan de plaats ingenomen van zijn collega die belast was met de afgifte van attesten van verlies van identiteitspapieren, ten einde het attest op te stellen op naam van Jean-Yves D.; hij heeft onjuiste gegevens opgenomen op dat attest door niet te steunen op de gegevens van het rijksregister, terwijl de dienst Wijkagenten open was;
- Tijdens zijn tuchtverhoor heeft verzoeker de juistheid van de feiten toegegeven;
- De onjuiste attesten die zijn afgegeven door verzoeker hebben gediend om cheques te innen die van personen gestolen waren wier namen gebruikt zijn door de boevenbende;

dat op grond van deze gegevens uit het tuchtdossier de burgemeester er redelijkerwijs van uit is kunnen gaan dat verzoeker de omstreden attesten afgegeven

heeft onder abnormale omstandigheden die op zijn minst wijzen op een gebrek aan beroepsernst;

Overwegende dat de omstandigheid dat de procedure die gevolgd moet worden tijdens de sluitingsuren van de dienst Wijkagenten niet neergeschreven stond in een dienstnota, van generlei invloed is, aangezien er wel degelijk instructies gegeven waren, weliswaar mondeling, en dat bovendien elke politieagent die voorlopige identiteitspapieren moet afgeven bijzonder voorzichtig tewerk moet gaan; dat in dat opzicht de handelwijze die voorgeschreven wordt door de hoofdcommissaris redelijk is en dat alleen die handelwijze zekerheid kan garanderen bij de afgifte van attesten van verlies van identiteitspapieren;

Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat de burgemeester geen kennelijke beoordelingsfout heeft begaan en dat de motivering van zijn beslissing afdoende is; dat de middelen niet gegrond zijn,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Het beroep wordt verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op veertien februari tweeduizend en één door :

|        |            |                  |
|--------|------------|------------------|
| de HH. | CLOSSET,   | kamervoorzitter, |
|        | HANSE,     | staatsraad,      |
|        | LEWALLE,   | staatsraad,      |
| Mevr.  | NOTEBAERT, | griffier.        |

**De Griffier,**

**De Voorzitter,**

**Chr. NOTEBAERT.**

**Ch.-L. CLOSSET.**

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,  
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,  
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.